

22. századi

Mintha zongoráznék, vagy valami
rosszabb, kopog a kezem a pulton,
nem mindig törlik le előttem, nedves,
és valahogy mindig fénylik, lekopogom,
túl a harmincon egyre fiatalabb pultok,
poharak, gerincek, kávégépek, alkuk.
Zongorázik a szorongás, aludni kéne,
kajla kanapén, süllyedő, fiatal bőrön,
tópuha párnán, dallamtakaró alatt,
átölelve egy nádi hegedűt.

Milyen pult az, amin nincsen csengő?
Mindig úgy kell köszönni,
hogy helló, ez a ház nem tud magázni.
*Epévé változzék a víz, mit lenyelek,
ha téged elfelejtelek.*

Egy csontos pohár, nem tudom máshogy mondani,
mintha egy csontváz vérét innám: meleg az erek.
Fel is vágom, na jó, tépem a piros-fehér paklit,
szeretem a Marlborót, csak baromerős, keserű,
mint a házunk szája, az a piros cserfes,
pedig csak a nyelv hátsó részén érezni
a keserűt, a gyökén: így mondják; furcsa
minden pontoskodás. Kicsi a nyelv,
mint egy anya a kristályhideg, kórházi
tálcán, és fel is van vágva:

egyszer lelopok egy másikat az Olimposzról,
vagy a vörös bolygóról, valami 22. századit.

Csak kopogok majd, mintha zongoráznék,
legépelem a világot, nem is egyet, meg el-
S leszakadnak a szívről a traumakontinensek,
nem az én hibám lesz, így lett Afrika, Európa
is; mint egy régi néger, felszabadul a házunk is,
ez lesz az utolsó roham, és nem bánt senkit.

Déd-Medve

Ha rossz leszel, megmondalak,
megmondalak a medvének,
mondtd komolykodva.

Dédi, gyerekjáték vagy.
Arccal a medve felé élsz. Őt választottad.
Túl sokáig ültél a homályban, kiszereztél
a valóságból. Kivágnám az ember fáját:
mondtd. Régimódi voltál, mint az orosz,
olimpiás Misa. Bánat-barna süteményed
is úgy hívtad: macikocka.

Néha annyira nézett,
hogy beleszédültél, belelebegtél,
napszemüveget kellett felraknod,
hogy megúszd ezt a gomb-tekintetet.

Kérlek, valóság, engedj el: mormoltad.

Ásatásokat rendeltél el, mint egy király.
Minden márciusban kiküldted
a rókát, kopót, foxit, hű ebeidet:
ássák ki a medvéket a barlangból,
barlangmélyből, nehogy ott maradjanak.

Ássák ki, mint egy vagyonkát.
Egy régiséget, egy leletet.

Olyan medvétlen ez a valóság: mondtad,
és tiszteletbeli medvédnek tettél meg.

Itt a medve, elkopik az orra,
erre varrjál gombot: ezt is mondtad,
s én, látod, végre varrok:
vezeted a kezem, mint egy szellemet.
De kötni nem kötök
alkut, kompromisszumot,
már én is el akarom veszteni a fonalat.

Medve. Nincs nála komolyabb.
Ha vele vagy(ok),
elszabadul a mennyország.

Dédi. Veszteni tőled tanultam.
Megnövök, és játék leszek én is.
Vagy kereszt.